mali sv. popotnico iz rok njih spovednika — sedanjega oskrbnika ali upravitelja zapuščene škofije — mil. monsignora prelata Kosarja, bil je obraz prevzv. bolnika rajsko lep in črez vse ljubeznjiv. Nihče takrat ni mogel misliti, da bi bila smrtna nevarnost že tako blizo. Opravljale so se na to cerkvene molitve, po maziljenji s sv. oljem predpisane, a predno se te končajo, napadle so bile bolnega višjepastirja tolike smrtne težave, da se je že tisti večer bilo smrti bati. V ponedeljek jim je nekoliko odleglo. Zvestemu strežniku, slugi Petru prišle so čč. usmiljene sestre na pomoč. Prevzvišeni knezoškof so jih še prav prijazno sprejeli in nagovorili, a kmalu napade jih poprejšnja slabost. V torek obiskali so visokega bolnika Njih ekscelencija mil. g. dr. Jan. Zwerger, knezoškof Sekovski, iz Gradca. Zamogli so le prav malo besedi od njih dobiti ali odhajajočemu knezoškofu Graškemu želeli so naš bolni knezoškof še „srečen pot". Bile so to, kolikor je znano, zadnje besede pokojnega knezoškofa našega.

(Dalje prih.)

Duhovna lekarna.

V naših časih se ponuja marsikatero blago in zato se že človek ne ozira več na ponudbo, ako se mu ne kaže nova, v obliki, ki je pri drugih še ni videl. Tudi na slovstvenem trgu se ne godi drugače. Ako nima knjiga imena, katero obeta mnogo, kaj čisto novega, ne zmeni se človek za-njo. Kdor torej hoče, da se mu razproda knjiga, ki je sad njegovega truda, on mora jej dati lepo ime, tako, da vabi bralce.

Knjižica, ki jo imamo v rokah, nosi tudi čisto novo, nenavadno ime, pravi se ji: „Duhovna lekarna za vse, ki hočejo večno živeti." Spisal jo je nemški dr. Ernest M. Müller, poslovenil pa jo je župnik Fr. Zbašnik ter se dobi po 20 kr. v „Katoliški bukvarni" v Ljubljani.

Da si je tej knjigi novo ime, stvari, o katerih razpravlja, niso nove, bolezni so in slabosti človeka, ki so posebno v naših časih že le preveč v navadi. Zoper nje ponuja se v knjigi zdravil in to prav dobrih, tečnih in kdor trpi na kaki dušni bolezni, pa mu je mar za to, da ozdravi, naj seže v le-to duhovno lekarno.

Za poskušnjo, kaka da so zdravila v njej, podamo našim bralcem tisto, ki stoji pod štv. 13. in dohaja srčno-bolnim. Tako-le je:

Veliko rev in nadlog je na svetu. Že pobožni Job je tožil: „Človek, rojen od žene, živi malo časa in je z mnogimi nadlogami obdan". (Job. 14, 1.) Vsled greha smo zgubili raj, in zemlja je postala solzna dolina. So bolečine, ki globoko segajo v srce, zaničevanje, obrekovanje, nehvaležnost, hudo razžaljenje, otroško popačenje, nezadolženo ubožanje, huda bolezen, smrt i. t. d.

Zdi se v časih, kakor da bi srcé, popadeno od žalosti in ranjeno, ne hotelo utolažiti se. Toda v duhovni lekarni so prav krepka zdravila za take bolečine. Poslušaj, pobožni bralec, ker boš moral rabiti ta zdravila, če sedaj ne, pa vsaj drugo pot; kajti križev in težav ne manjka nobenemu človeku, dokler ni šel v kraljestvo večnega veselja.

1. Velika tolažba v trpljenji je verska resnica: Bog je naš Oče. Da, to je Bog, naš Oče je; Jezus Kristus sam je napotil nas v molitvi, katero je učil, naj Boga imenujemo našega Očeta. Sv. Lenard iz Porto-Mavricija je bil pri najžalostnejših prigodkih vedno veselega duha; ker njegov „Credo" (vera) so bile besede: „Vse prihaja od Božje roke", in Bog je naš Oče, ki nas neskončno ljubi, bolj nas ljubi, kakor mi sami moremo ljubiti sebe, in ki nam le iz ljubezni pošilja nadloge, ker vé, da jih potrebujemo, da so nam koristne. Kateri trpijo, so ljubljenci božji. Nadloge prav primerno imenujemo božja obiskovanja, n. pr. če pravimo: Bog me je obiskal s tem križem. Obiskujemo pa samo one, ki so nam ljubi; enako Bog obiskuje z britkostmi one, katere ljubi. To je prav dobro vedela svota Elizabeta, deželna grofinja s Thuringa. Dvajset let stara je postala vdova, in njen malopridni svak se je polastil vladanja, zavrgel jo s tremi nedoraslimi otroci in spodil iz knežjega gradú in prognal iz dežele. Ubožna in zapuščena je o mrzlem zimskem času v Ajzenahu (Eisenach) iskala prenočišča, toda zastonj, ker je bilo pod kaznijo prepovedano dati jej stanovanje. Tedaj je prišla pred mesto k ubožnemu stanovanju in jokaje prosila, naj bi jo sprejeli. Gospodar je bil pri volji jo sprejeti, pa ne v svojo hišo, ampak v svinjak. Tam je prenočila, ko je bil gospodar izgnal prešiče. O polnoči zasliši od bližnjega frančiškanskega samostana zvonček zvoniti, v znamenje, da menihi opravljajo ponočno cerkveno molitev. Gre v cerkev in menihe po končani cerkveni molitvi prosi, naj pojejo Te-Deum (zahvalno pesem) v zahvalo za vse britkosti, s kojimi jo je Bog sedaj pomilostil. Glej, sv. Elizabeta je prav dobro vedela, da so nadloge in britkosti velike milosti božje, zato se je Bogu zahvalila za-nje. Kako je bila ta hvala dopadljiva božjemu srcu! Sv. Alfonz pravi: „V zopernostih moliti: Bog bodi slavljen, je več vredno, kakor tisočkrat Boga zahvaliti, kedar se nam dobro godi".

2. Velika tolažba v trpljenji je Jezus Križani. Njegove rane po vsem telesu nam kličejo: Glejte, kako zelo sem vas ljubil, pridite in ljubite me! Ljubezen zahteva vzajemno ljubezen. Krščanska duša! pomisli, Jezus Kristus je nas tako zelo ljubil, da je na-se vzel najbritkejše težave, življenje sklenil v najsramotnejši in najgrozovitejši smrti. Ne bomo torej radovoljno sprejeli križa, ki ga nam naloži oče-